

Emma Forest: Visszhangzó szavak (részlet)

A szüleimmel együtt elutazunk SB családjához a New Hampshire-i tóparti házukba. Mire odaérünk, a tavak, a fák és a fejünk fölött elsuhanó sólymok épp jót tesznek a lelkemnek. Legjobban mégis az tetszik, hogy az összes helyi rendszámablán ott az állam mottója: „Élj szabadon, vagy halj meg!”

Amikor pedig anyuval, apuval és SB-vel körbesétáljuk a tavat, életemben elsősor jut eszembe, ráadásul éppen úgy, mint amikor az esett le első ízben, hogy nem jó vagdosni, még ha látszólag használ is, hogy:

Egyedül a poros gardrób mélyén, egy szál macska és egy rakás párjavesztett cipő társaságában elég nehéz kivirulni.

Anyu hagyja, hogy beléje karoljak. Suttogni kezd.

– Ismered David Gordon Greent? Rendező.

– Igen – mondom.

– És Joseph Gordon-Levittet? Ő meg színész.

– Noná, hogy ismerem.

– Nem azonosak.

Várja, hogy tiltakozzam.

– Igen, anyu. Két külön pasi.

Anyu eltűnődik a válaszomon.

– Nem. Nem elfogadható.

Apu, aki ezalatt előttünk halad a John Cleese-féle járásával, lendületes West Side Story-egyvelegbe kezd.

– „JET aki Jet, és az JET is maRAD”

Ezt Dr R is imádná. Imádna itt lenni a tónál, velünk és Sondheimmel.

Később átváltunk apuval a nem hivatalos angol himnuszra, a Jeruzsálemre, amit annak idején annyit kellett énekelni a suliban.

– „Épült MÁÁÁR itt Jeruzsááááálem” – harsogja teli tüdőből apu – „Vagy csak zord, SÁTÁNI árnyak?”¹

– Mellesleg mi a fenéről szól ez a dal? – kérdezem.

Apu vállat von.

– Semmi különös, csak a szokásos Blake-féle agymenés – azok után, amiken velem keresztülmentek, apu visszakézből intézi el az örület mibenlétére és hatalmára vonatkozó kérdéseket.

Tudom, időnként továbbra is rám tör majd a rémület, hogy esetleg bedilizem (egy álló órán át néztem Rick Moranis-klipet a YouTube-on. Letöltöttem a „Ride Like The Windet” Christopher Crosstól. Egyszer megettem ötven szem pekándiót. Az „egyszer” itt azt jelenti, épp egy órája. Szexelés közben meg néha arról a jelenetről fantáziálok, mikor a *Becstelen Brigantykban* Shosanna rágyújtja a nácikra termet). Az rémületrohamok azonban mindezzel együtt ritkulnak.

* * *

Újra énekelni kezdünk apuval. Anyu mögöttünk bandukol, mivel csak egy láb magas, a lába pedig cukoregéből van. Továbbra is a Jet-dalnál tartok, apu pedig beleerősít a Jeruzsálem végébe.

– Kibaszottul boldog vagyok – mondom hangosan, bár senki sem hallja, mert apu közben rázendít a himnusz záróhangjaira:

– BA BA BAA BA BÚÚÚÚÚ!

¹ Kántás Balázs fordítása.

2008. május 17.

Dr R páciense vagyok, és az is maradok, amíg világ a világ.

N (NEW YORK, NY)